

49^e Jaargang

Dinsdag 21 oktober 2014

Bewaar het Pand

Uitgave tot bevordering
van de handhaving
van de oude
Gereformeerde beginselen

Meditatie

Ambtelijke praktijk

Kerkelijk actueel

Voor de jeugd

Sprekend verleden

Hoe God roept

Paulus handelt in dit hoofdstuk eerst over de uitverkiezing en daarna over de roeping.

In wier leven de roeping tot haar doel komt, zien we de uitverkiezing zich openbaren.

"Welke Hij ook geroepen heeft.....".

Ben ik uitverkoren? Een bekende vraag. Ook een moeilijke vraag. Het antwoord ligt in een andere vraag: Bent u geroepen? Heeft die roeping geloof en bekering in uw leven uitgewerkt? Roept de Heere ook mij?

Letten we er eens nauwkeurig op hoe de Heere zondaren roept.

"Ik zal hetgeen Mijn volk niet was, Mijn volk noemen, en in de plaats waar tot hen gezegd werd: Gij zijt Mijn volk niet, aldaar zullen zij kinderen van de levende God genoemd worden".

Zo dus roept de Heere. Hij heeft gezegd tegen Jood en heiden, dus tegen ieder mens: Jullie zijn Lo-ammi, niet Mijn volk. De Heere schrijft op alles wat van u is het woordje "lo", niet.

Maar dat is toch wel een merkwaardige roeping?

Het leek er op dat de Heere Zich wilde onttrekken aan het volk. Als we de geschiedenis in Hosea 1 en 2 erop nalezen, was dat ook het geval. Daar staan de woorden die Paulus hier aanhaalt.

Hosea moet zijn kinderen namen geven die het oordeel over het volk aanduiden. Het eerste kind krijgt de naam Lo-ammi, het tweede Lo-ruchama. De Heere zegt ter verklaring erbij, dat Hij Zich niet meer zal ontfermen over het volk.

Hebt u wel eens zo'n preek gehoord? We komen toch in de kerk om het Evangelie te horen en ons te verblijden in de beloften? Dat is waar. Maar hier wordt aangegeven hoe en in welke weg het Evangelie tot ons komt:

We kunnen ook zeggen dat de Wet plaats maakt voor het Evangelie. Eerst wordt het oordeel aangekondigd, opdat het volk leert verlangen naar de Heere. Zo doet de Heere dat ook nu nog.

De rechte prediking zegt dat we buiten het rijk van God leven; daar hebt u dat "lo". Dat wil de Heere ook nu u duidelijk maken.

Al het onze wordt doorgestreept. U bent niet gelukkig, niet zalig, niet behorend tot het volk van God.... Buiten het Rijk van God. Denkt u daar eens biddend over na. Uw nood buiten dat Rijk is groot. U staat buiten de poort.

Hoe kunt u ooit behouden worden?

Dat kan niet vanuit de zondaar; maar het kan wel vanuit Gods genade. In de plaats van uitsluiting, klonk verrassend het Evangelie tot ellendigen: Gij zijt Mijn volk, gij zijt toch

Welke Hij ook geroepen heeft, namelijk ons, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen. Romeinen 9:24

en nochtans kinderen van de levende God.

Zo ging het toen met Israël, zo moet het ook gaan met de heidenen.

Ook nu roept de Heere. Dat is allereerst een oordelen spreken: Je hoort er niet bij. Je mist nog alles. Maar de Heere spreekt daarna ook tot u: Je bent toch Mijn volk. Daardoor krijgt waarde voor buitenstaanders.

Dat wonder hing samen met het dal van Achor (Hosea 2:14). Daar gebeurde iets wat een rijke illustratie hiervan is. Daar werd Achan, de dief, gestenigd. Hij werd uitgebaard.

Zo ook is Christus een vloek geworden. Nu is er een deel der hoop. Nu mogen verloren mensen hopen. Zondaren kunnen onder de dreiging van de vloek, ingaan door de poort der hoop. Is dat ook uw en mijn hoop geworden? Met vrees en beven kwam het volk dat dal van Achor binnen, maar het mocht er juichend weer uitgaan. Ze hadden de deur der hoop ontdekt.

Een sprekend beeld voor de verzoening in Christus. Golgotha is de plaats waar zondaren hoop krijgen; hoop die oeracht vervuld wordt. Als zij daar zien mogen dat Jezus in hun plaats de vloek en de dood heeft ondergaan, ontsluit zij voor hen het pad des levens.

Ook voor u, die leerde inzien dat al het onze negatief is, enkel schuld. Dat geeft schrik. Maar zo werkt de Heere. Zo beleefde de Kananese vrouw het ook, toen de Heere zei: Het is niet voor u. In zo'n situatie gebeurt het grote wonder: Gij zijt kinderen van de levende God.

Warburton verkeerde ooit in dat dal van Achor. Hij zag nergens meer hoop. Maar diep in zijn hart klonken woorden: "Wie weet....". Zo ging hij op een zondag naar Manchester. In een dienst 's morgens trof hem opnieuw de vloek. Maar daarna, 's middags kwam ook voor hem het woord des levens. Die twee preken hoorden bij elkaar. Wanhoop dan niet maar: Hoopt op de Heere, gij vrome

P. R.

Het behang van Augustinus

De bekende kerkvader Aurelius Augustinus stierf op 28 augustus 430. Hij had de wanden van zijn sterfkamer laten beplakken met teksten uit boetepsalmen. Zoals: "Ik zeide: O HEERE! wees mij genadig; genees mijn ziel, want ik heb tegen U gezondigd" (Psalm 41:5). En: "Was mij wel van mijn ongerechtigheid, en reinig mij van mijn zonde. Want ik ken mijn overtredingen, en mijn zonde is steeds voor mij" (Psalm 51:4). En vele andere teksten. Ontroerend hè? Één van de allergrootsten in het Koninkrijk van God; zoveel gedaan in de dienst van de Heere. En toch niet uitgegroeid boven het zondaar-zijn. Herken je dat?

Nebukadnezar heeft echt Bijbelse dingen over de Heere gezegd. Dat Hij de Allerhoogste is. Dat Hij de Alwijze is. Dat Hij de Eeuwiglevende is. Dat Hij de Almachtige is. Dat alleen Hij verlossen kan. En toch, bij alle mooie woorden, je mist toch iets. En wat is dat nu? Wat horen we niet in hoofdstuk 2? En wat horen we niet in hoofdstuk 3? En wat blijven we missen in hoofdstuk 4?

Jongelui, denk eens even mee. Vorige keer heb ik de vraag gesteld of Nebukadnezar tot waarachtige bekering was gekomen? Je zou denken dat het zo was, als je zijn mooie woorden leest. Maar toch is dat niet zo. Omdat er iets heel belangrijks ontbreekt in zijn woorden. Weten jullie al wat dat is?

Wat kan er nu niet gemist worden in de waarachtige bekering? Wat is een onmisbaar element van het waarachtige geloof? Wat is nu datgene wat we bij Nebukadnezar niet aantreffen?

Het is precies hetzelfde wat je ook nu nog bij sommige mensen mist. Die wel vertellen over hun geloof. En van hun hoop. En dat God goed voor ze is. Maar... er ontbreekt iets in hun verhaal. Iets waar ze alleen wat over zeggen als je ze er direct naar vraagt. Anders komen ze er nooit op. Op zichzelf genomen zeggen ze mooie dingen, ware dingen, Bijbelse dingen. Maar toch mis je wat. En als je er naar vraagt dan beamen ze dat wel, en natuurlijk dat kan niet gemist worden. Maar uit zichzelf hebben ze het er niet over. Het is niet wezenlijk voor ze.

En wat is dat nu? Wat mis je bij die mensen, wat mis je ook bij Nebukadnezar in heel die mooie belijdenis? Wel, je hoort in al zijn woorden niets over de zonde. Je treft geen enkel woord aan over de schuld. Hij benoemt het niet, hij belijdt het niet, hij beweent het niet. Terwijl Daniël ze toch zo duidelijk heeft aangewezen. Namelijk dat Nebukadnezar de ellendigen onderdrukte. Dat hij niets gaf om andere mensen. Dat hij in afgoderij leefde. Hij bleef maar vasthouden aan de goden van Babel. En hij had een hoogmoedig hart. Het was een opgeblazen patser. Op zijn behang stonden geen boetewoorden te lezen. Het was alleen maar halleluja. Mooie woorden, Maar zonder diepgang.

Maar één van de onmisbare elementen in de Bijbelse bekering is dat we onze zonden gaan zien. Dat we onze zonden bewenen. En ze dan belijden. En er ook mee breken. In zondag 33 van de Catechismus staat dat de waarachtige bekering uit twee onderdelen bestaat. De afsterving van de oude mens, en de opstanding van de nieuwe mens. En de afsterving van de oude mens, dat wil zeggen: "een hartelijke droefheid, dat ik God vanwege mijn zonden vertoornd heb". Dat hoort wezenlijk bij de bekering die uit God is. Zo lezen we dat in de Bijbel.

En dan is er niet zoveel verschil tussen de eerste en de dagelijkse bekering. Luister maar eens naar wat David zegt in zijn boetepsalm 51: Ik erken mijn schuld, die U tot straf bewoog... Hoor, hoe een boeteling pleit... Gods offers zijn een gans verbroken geest / door schuldbesef getroffen en verslagen...

Dat is tekenend over wat de Bijbel zegt over de waarachtige bekering. Zo tref je het aan bij Gods volk in de Bijbel. Zo beschrijft de Heere Jezus het ook als Hij de gelijkenis van de farizeeër en de tollenaar vertelt. Bij de tollenaar zie je datzelfde berouw. Hij durfde de tempel eigenlijk niet in, en daarom bleef hij maar achteraan staan. In tegenstelling tot de farizeeër. Die ging ook naar de tempel. Maar hij had geen offerdier bij zich. Geen rund en geen schaap, zelfs geen tortelduifje. Want hij had geen zonde...

De tollenaar dacht er anders over. Evenals Augustinus. Zijn levenshuis was niet behangen met lofliederen op hemzelf. Nee, het centrale woord van zijn leven was: ootmoed. En daar getuigde ook zijn sterfkamer van. Het was behangen met boetepsalmen. Hoe is dat bij jou?

M.A. Kempeneers
makempeneers@kliksafe.nl

Daniël 3:37
Nu prijs ik,
Nebukadnezar,
en verhoog, en
verheerlijk de
Koning des hemels,
omdat al Zijn
werken waarheid, en
Zijn paden gericht
zijn.

Het christelijke leven

DL 5 art 2

Kunnen ambtsdragers nog terecht met wat in de Dordtse Leerregels opgeschreven staat? Natuurlijk moeten we ervan uitgaan dat elke ambtsdrager of predikant die in zijn kerkelijke naam het predicaat gereformeerd draagt, zich één weet met de Leerregels, en dat van harte. Want welk een geloofstaal en geloofsbelijden komen we tegen. Het kan de toets van de Heilige Schrift doorstaan. Die overtuiging dient het ambtelijk werk te beheersen.

Schriftuurlijk- confessioneel

Gaat het over de prediking en dan bijzonder over het toepasselijk element, dan mag de belijdenis er niet buiten staan. Naar dat de tekst is, moet een gedeelte van de belijdenis spreken, niet als aanvulling, want dat is uitgesloten, maar zo dat een deel van het belijden weergeeft waar de Schrift op wijst of over spreekt. De volgende uitspraak is in de vorige eeuw gedaan: preken is Schriftuurlijk- confessioneel bezig zijn. Deze uitspraak mag niet verdwijnen. Alhoewel de praktijk laat zien en horen dat het als een achterhaalde zaak wordt beschouwd. Bijzonder als het gaat over de drieslag: ellende, verlossing en dankbaarheid. Het wordt gezegd dat er in onze seculiere tijd wel andere zaken zijn die prioriteit moeten hebben. Onze tijd is anders als grootmoeders tijd. Dit mag niet ontkend worden. Maar gaat het over de geloofskennis, het geloofsleven, dan kunnen en mogen essentiële zaken uit de Heilige Schrift en van het belijden van de Kerk niet

slechts genoemd of alleen maar aangehaald worden. Blijkt dit in prediking of gesprek, dan kan dit misleidend werken. Laat niemand tevreden zijn met de woorden van de zaken, het is nodig dat woorden en zaken samengaan met het gebed om te kennen de geloofsbeleving en de verdieping van die beleving zoals we dat tegenkomen in artikel 2 van hoofdstuk 5 van de Leerregels. Dat gebed behoort zeker de man op de preekstoel te kennen. Ontbreekt het leven, dan wordt er gesproken, als dit tenminste plaatsvindt, over de zaken en niet uit de zaken. Het herderlijke hart ontbreekt omdat de Heilige Geest niet werkt in het hart met het Woord. Een geroepen dienaar bidt om te kennen wat Jesaja zegt. De Heere HEERE heeft mij een tong der geleerden gegeven, opdat ik wete met de moede een woord ter rechter tijd te spreken, Jesaja 50:4. Wat we nu in het begin van art. 2 lezen, staat niet los van artikel 1. God verlost de Zijnen niet volkomen van het vlees en van het lichaam der zonde. Waarom de Heere dit niet doet kan bekend zijn. Het waartoe kunnen we lezen in artikel 2.

Vlees en lichaam der zonde

Gaat het om volkomenheid in het leven, dan staat dat niet los van het vlees en het lichaam der zonde. Wanneer er over vlees gesproken wordt, dan heeft de Heilige Schrift het over de mens die door de zonde beheerst wordt en niets verstaat van de dingen die des Geestes Gods zijn. Het gaat dan over de zondige mens. Van hem wordt gezegd dat het bedenken des vleses vijandschap is tegen God. Het is de mens die van nature leeft naar het vlees. Het is zijn norm en wet. Nu wordt in de belijdenis ook gesproken over het lichaam der zonde. Een benaming die ook ontleend is aan de Schrift. In Rom. 6:6 komen we de uitdrukking tegen. Calvijn schrijft: het lichaam der zonde waarover Paulus spreekt betekent niet het vlees en de beenderen, maar de mens in zijn

geheel. De zonde is een macht en kracht waar tegenover de mens machteloos staat. De mens gehoorzaamt van nature aan de zonde, doet gewillig de zonde, laat de zonde werken tot daden. Het godsdienstig denken van de mens kan daarbij betrokken zijn in zijn doen, laten en spreken. Denk aan Saulus van Tarsen. Maar wat schrijft diezelfde man? Wij weten dat onze oude mens met Hem, met Christus, gekruisigd is opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde opdat wij niet meer de zonde dienen, Romeinen 6:6. De betekenis is: door de medekruisiging met Christus heeft het lichaam van de zonde geen kracht meer. De mens is dan niet meer machteloos aan de zonde onderworpen. We zijn geen slaven van de zonde meer, zegt Paulus. Genade, Geesteswerk, werken daarheen dat de zonde geen heersende, bindende macht meer heeft in het leven. Maar de zonde blijft. In het leven wordt verstaan en gekend: verlost uit de macht van de zonde, maar niet van het vlees en het lichaam van de zonde. Iemand heeft eens gezegd: Gods kind is naar zijn of haar geestelijke staat een vrijgesproken kind. Gaat het over de stand van het leven, dan is hij of zij zondaar, doch niet zonder hoop. geloofswetenschap. Luther wees er op: gerechtvaardigd en tegelijk zondaar. Wordt dit verstaan, dan heeft men weet van de dagelijkse zonden der zwakheid. Dit is geen geringe werkelijkheid. Makkelijk of te gemakkelijk kan erover gedacht worden en gesproken worden. Wie is er die niet zondigt of struikelt. Wie struikelt niet in woorden. Niemand is zondeeloos. Per ongeluk, dus niet met opzet kan er iets gezegd of gedaan worden. Vele malen wordt de uitdrukking gehoord: het spijt me of mijn excuus. Dus de gedachte kan ons beheersen zijn er zwakheden, zijn er zonden en zwakheid, dan behoeft het ons niet mistroostig te maken. Laat het geksterk zijn, want het bloed van Jezus reinigt van alle zonden. Laten we r

vergeten dat zonde en het doen ervan ons schuldig stelt in Gods oog. Voor Hem is naar Zijn heilig recht zonde zonde. Hoe gering die ook is. Evenals in de Catechismus, zondag 24, lezen we in art. 2 dat aan de allerbeste werken der heiligen gebreken kleven. Het is nodig dat we denken aan dit belijden. Allerbeste werken en heiligen.

Allerbeste werken

De Schrift geeft ons daar voorbeelden van. Denk aan Noach door wie getrouw de ark gebouwd werd. De keuze van Mozes is sprekend en gegeven tot levensvoorbeeld. Het offer van Abraham en zo zijn voldoen aan Gods eis heeft ons veel te zeggen en heeft ons veel te leren. De strijd van David en de zendingsdrang van Paulus mogen we niet voorbijzien. Het verlaten van veel door de discipelen en het onvoorwaardelijke gewillig volgen van Jezus zegt ons veel. De Heere Jezus wijst op het offer van een arme weduwe. Het laatste wat zij had, twee kleine muntjes, wierp zij in de schatkist, Lukas 21. Paulus schrijft aan de Korinthiërs dat God een blijmoedige gever liefheeft, 1 Kor. 9:7. Met voorbeelden van nu zouden we kunnen voortgaan. Allerbeste werken, maar getaxeerd door de Heere, zoals in Matteüs staat. Laten we niet vreemd opkijken als daar staat dat aan alles gebreken kleven. Hoe dient dit gelezen en verstaan te worden? De Heilige Geest is Werkmeester van goede werken. In ons werkt de Heilige Geest de drang en het doen. Echter, werken worden gedaan door ons onvolmaakte mensen. Onnutte dienstknechten, zo zegt Jezus in Lukas 17:10. Het doen, het spreken en zelfs het denken behoren te voldoen aan de heilige eisen des Heeren. Dat wil niet zeggen dat er mismoedigheid moet komen, maar het dient te komen tot het verstaan en het belijden van onvolkomenheid tegenover de Heere en de naaste. Niemand is in zijn doen en laten volledig afgestemd op de wil en de rechten van de Heere, de Kurios. Wanneer de vreze des Heeren het leven beheerst, dan wordt zeker bij het ouder worden beleden: ik heb nog vele zonden en gebreken. Hoe kan er gedacht en zelfs gesproken worden over de goede werken. Ons bidden en preken staat daar niet buiten.

Verootmoediging

Onze werkelijkheid leidt steeds tot verootmoediging. Wonder van Gods getrouwheid is dat de Heilige Geest brengt op de plaats waar we zijn moeten. Op 's Heeren plaats wordt 's Heeren gunst gekend. De Heere ziet de nederige aan, Psalm 138:6. Hij behoudt de nederigen, Job 22:29. Hij verhoogt de nederigen, Ezech. 21:26. Hij vertroost de nederigen, 2 Kor. 7:6. Niet om de nederigheid, de ootmoedige gestalte, leidt de Heere, maar wel naar Zijn belofte op de ootmoedige houding. Er is de geloofswetenschap, de geloofsovertuiging, dat er is de gekruisigde Christus Die ZichZelf Gode heeft geofferd en voldaan heeft voor alle zonden en Zijn bloed gestort heeft dat reinigt van alle zonden. De toevlucht tot de gekruisigde Christus mag gedaan en wordt gedaan door de stuwende kracht van Gods Geest. Gedaan door alle gelovigen. Het gebeurt met een toevluchtnemend geloof of met een verzekerd geloof. Nu wordt weleens gezegd dat toevluchtneming voor een verzekerd gelovige niet meer nodig is. De zonden zijn vergeven en voor al onze tekortkomingen is voldaan. Men is kind. Kind met fouten en gebreken en de liefde dringt tot

veel goeds. Wat is gedaan uit liefde tot Jezus zal bestaan. Daar valt ook schoonmaak in de kerk onder. Het werk is koninkrijkswerk. Mismoedigheid, zwaarmoedigheid, mogen ons niet beheersen. Juist het tegendeel: blijmoedigheid. Er staat toch: zijt vurig van geest, Rom. 12:12. Maar wat laat de praktijk soms zien en horen? Paulus zegt dit in Romeinen 7. Daar heeft hij het volgens sommigen over zijn verleden en niet over het heden. De zondekennis is volgens hen een gepasseerd station. We hebben een opgestane Jezus en Die verzekert dat Hij voor ons leeft en bidt. De kruishevel Golgotha is geen plaats voor voorbijgangers en alleen denken aan het verleden en daarover zingen. Golgotha is echter een troostplaats voor onvolmaakten, die over de zonde bedroefd zijn, maar versterkt worden door het woord van de gekruisigde Jezus: Mijn genade is u genoeg en Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht. Er mag instemming zijn met het Paulinische woord. Zo zal ik dan liever roemen in mijn zwakheden opdat de kracht van Christus in mij wone, 2 Kor. 9:10.

M.C. Tanis

Van de redactie

Fam. ds. P. Roos

D.V. 28 oktober zal het 50 jaar geleden zijn dat ds. P. Roos bevestigd werd in het ambt van dienaar des Woords. We wensen hem, met zijn vrouw, kinderen en kleinkinderen van harte Gods onmisbare zegen toe voor de toekomst.

Fam. ds. P. den Butter

D.V. 28 oktober zal het 50 jaar geleden zijn dat ds. P. den Butter in het ambt van predikant bevestigd werd. We wensen ook hem, met zijn vrouw, kinderen en kleinkinderen van harte Gods onmisbare zegen toe voor de toekomst.

Fam. ds. P. van Zonneveld

D.V. 20 oktober zullen ds. en mevr. Van Zonneveld 55 jaar getrouwd zijn en D.V. 18 november zal het 55 jaar geleden zijn dat ds. Van Zonneveld bevestigd werd als predikant. We willen ook hem en zijn vrouw met allen die hen lief en dierbaar zijn van harte Gods zegen toewensen voor de toekomst.

Verschijsning volgende nr.

Het volgende nummer van ons blad zal over twee weken verschijnen: D.V. dinsdag 4 november 2014. Kopij graag binnen donderdag 23 oktober.

Avf

Markt onderzoek

Het is Bijbelse roeping om de tijden te verstaan en te doorgronden. Wat beheerst de moderne mens en welke motieven drijven hem? Waartoe leidt een bestaan zonder God en kerk? In welke periode uit het laatste Bijbelboek zijn we in deze eeuw aangeland?

Deze vragen kunnen en moeten ons bezig houden. "Geloof niet iedere geest, maar beproef de geesten of zij uit God zijn" (1 Joh.4:1). Dit betekent dat we ons niet kunnen onttrekken aan de tijd en de maatschappij waarin wij leven.

Er zijn denkers (geweest) die bepaalde inzichten hebben ontwikkeld om hun tijd te verstaan. Theologen en voorgangers die hun tijd weten te beoordelen, hebben veel mee op de kansel. Daardoor kan de boodschap beter worden afgestemd op die bepaalde mens in deze tijd.

Je zou deze tijd bijvoorbeeld kunnen typeren met deze woorden: materie, massa, media en mondigheid. Daarmee is lang niet alles gezegd. Wel veel. Het materialisme heeft velen in kerk en wereld in haar greep. Wat de massa denkt en doet, trekt individuele mensen aan. De media houden ons in een houdgreep, waaraan niet te ontkomen is. De mondige mens houdt zichzelf staande tegenover God en Zijn Woord. Ik wil het nu echter hebben over een tweetal verschijnselen, die dienen moeten om kennis te nemen van wat de moderne mens drijft. Ik doel op enquêtes en op interviews. Recent trof ik van beide in een en hetzelfde blad een voorbeeld aan.

De enquête betrof een onderzoek naar de manier waarop reformatorische ouders hun kinderen opvoeden. Je eerste reactie bij het zien van zulke resultaten is: het zoveelste onderzoek! We hebben al zo veel uitkomsten van enquêtes gehad, die allemaal op hetzelfde neerkomen: we worden steeds meer door de tijdgeest beïnvloed. Ditmaal kwam er uit dat gehoorzaamheid plaats gemaakt heeft voor de wens om zelfstandig te kunnen beslissen. Ouders zouden dat als een teken van vooruitgang zien.

We moeten ons afvragen waarom we dit soort onderzoeken houden. Van Ruben lezen we (Richt.5:16) dat hij grote onderzoeken des harten had en daarom bleef hij zitten tussen de stallen, d.w.z. hij onttrok zich aan zijn verplichtingen. Waarom dus de stroom van enquêtes? Is het een Reformatorische vorm van marktonderzoek? Is het een narcistische vorm van zelfbeschouwing en navelstaren? Wat zijn de vruchten van zulke onderzoeken? Een reëel gevaar is dit dat we in goedgelovigheid

ons dan maar neerleggen bij de geconstateerde ontwikkelingen. Het is nu eenmaal zo, de zaken zijn onomkeerbaar en omdat iedereen zo denkt, moeten wij ook maar die kant op. Enquêtes kunnen een omslag bevorderen in het leven van mensen. In de politiek zijn peilingen die voor een verkiezing worden gehouden, maar ten dele betrouwbaar. Veel mensen zijn kuddedieren en zij laten zich op deze wijze voorschrijven hoe zij in het leven moeten staan. De ware christen zal op een andere manier willen beproeven welke de goede en welbehaaglijke wil van God zij, in plaats van het platgetreden pad te betreden waarop mensen gaan die "met hun tijd meegaan". Nu worden zulke onderzoeken zeker niet gehouden om weg te leiden bij het Woord van God. Men wil door kennisname van de markt, het aanbod beter afstemmen op de behoeften van het publiek. Zodoende wordt het doel nog beter gediend. Deze gedachte leeft breed: stem uw handelswaar af op het koopgrage publiek. Ook in de kerk moet men zich afvragen waar de ontvangende gemeente leeft. Dat kan heel nuttig zijn. De prediking is geen tijdloos gegeven en ze moet zich niet bezig houden met vragen die niet (meer) bestaan. In kerkelijk Nederland wordt bijvoorbeeld vaak gehoord dat het de mens van nu niet meer gaat om de vraag naar de vrede met God, maar om de vraag of God wel bestaat. Wie zo denkt en wie zich daarop richt, komt met een heel andere boodschap. Zodoende kan men doorslaan op dit terrein. Niet meer de sprekende God maar de ontvangende mens bepaalt de inhoud.

Onderzoekers moeten zich eerlijk de vraag stellen welk doel zij nastreven. Zij kunnen zelfs in staat geacht worden om de uitkomst van het onderzoek te sturen en te beïnvloeden. Welke vragen stelt men? Hoe selecteert men de groep, die eruit gehaald wordt om de antwoorden in te vullen? Hoe stelt men de vragen? Vragen kunnen immers suggestief gesteld worden. Het is een groot verschil of men vraagt: Geloof u in God? Of: Geloof u nog in God? Dat luistert nauw. Of zo: Vindt u dat de kerk zich moet veranderen? Of: Vindt u ook dat de kerk haar strategie moet wijzigen en aanpassen? Laten we dus voorzichtig zijn met de verwerking van allerlei onderzoeken. Denk zelfstandig. Maar u kunt

er alleen maar echt een persoonlijk rechte mening op na houden als we door de Geest geleid worden. Dan worden we bewaard voor de kuddemoraal. Het valt me vaak op hoe weinigen een overtuiging hebben waar zij voor staan en waar zij voor gaan. Mannen als Micha, Jeremia, Johannes de Doper, Paulus, Luther enz. kenmerkten zich juist daardoor dat zij zich tegen het ongoddelijk en ijdel roepen van de grote "men" durfden stellen.

Het tweede wat me die dag bijna op dezelfde pagina trof, was een interview. U kunt ze veelvuldig aantreffen, ook in het Reformatorisch Dagblad. We zijn er misschien al aan gewend dat belangrijke mensen, of zij nu christen zijn of niet, interessante objecten zijn voor vraaggesprekken. Paginagroot worden zij uitgevraagd op hun meningen en motieven. Zelfs een leidsvrouw van de homobeweging kreeg laatst de gelegenheid om ons te laten delen in haar gedachten. Enige tijd geleden een volstrekte uitzondering, toen we konden kennis maken met een oud gereformeerde ouderling, tevens hoogleraar aan een Universiteit, die

*Onderzoekers moeten zich
eerlijk de vraag stellen welk
doel zij nastreven.*

mocht getuigen van zijn geloof; hij deed dat ook in zijn werkring. Wat een weldaad als er ook zulke mensen aan het woord komen.

Een collega gaf onlangs te kennen dat hij niet zo geïnteresseerd was in de denkbeelden van de wereldling. Er kunnen schadelijke invloeden van uitgaan. Er moet ook meer onderscheiden worden als er geschreven wordt over allerlei vormen van kerkzijn. Ook in die sector hebben we er weinig belang bij hoe in vrijzinnig getinte stromingen en gemeenten men het hoofd boven water wil houden.

Ik wil begrip tonen voor journalisten die de taak hebben een krant te vullen. Ik wil ook nog meegaan met de gedachte dat we moeten weten wat de moderne mens van deze tijd drijft. Beproeft de geesten of zij uit God zijn. Maar toch maak ik enkele opmerkingen: Zeker hier geldt wel dat we selectief te werk moeten gaan als we mensen aan het woord laten komen.

Ik neem de wens bij meerderen waar om geen contraproductieve signalen aan de lezers op te dringen. Men zou mij kunnen tegenwerpen dat de eigenlijke vragen wel aan bod komen. De ondervragers stellen het geloof wel aan de orde. Maar de antwoorden die gegeven worden, hebben het laatste woord.

Zo men zich wil richten op bijvoorbeeld bekende mensen uit de politiek en uit de maatschappij, die niet geloven in God, dan moet men in dat geval nadenken

over de manier waarop de vragen worden gesteld. In ieder geval moet men doorvragen. Zo dat uiteindelijk de vraagsteller degene is die het laatste woord heeft en die hetgeen te berde gebracht wordt, weerlegt. Op die manier zouden de thema's en de personen dan toch nog van nut kunnen zijn voor ons publiek. Maar als we de antwoorden, die niet stroken met God en Zijn Woord, gewoon laten staan, zonder commentaar, dienen we niet het rechte doel. Ik meen gehoord te hebben dat Knevel in "Het elfde uur" destijds agressiever was in zijn opstelling tegenover allerlei bekende Nederlanders. In ieder geval schroomde hij zeker in de eerste tijd niet om mensen van de wereld aan te spreken op de zegenrijke werking van het Evangelie. Dit vraagt veel wijsheid en men zal moeten laveren tussen allerlei gevaarlijke klippen, maar alleen op die manier kunnen we apologetisch bezig zijn.

Ik wil hiermee niet zeggen dat er ook niet veel goede en opbouwende lectuur geboden wordt in de reformatorische pers. Gelukkig is dat ook het geval. Er komen ook mensen aan het woord die duidelijk spreken en schrijven over principiële zaken. Het is, ik herhaal het, ook niet makkelijk om te onderscheiden waarop het aan komt. Ik ervaar zelf dat probleem ook.

De kerk moet zijn een stad op een berg en een licht op de kandelaar. Dat moet de krant, dat moet iedere christen. Laten wij allen smeken om licht van Boven, om achter Christus aan de weg te gaan die Hij wijst. Wij moeten bewogen zijn met de wereld en de wereldling. We hebben een roeping naar buiten toe. Maar we zijn in deze dagen soms wel te apostolair bewogen en we moeten die bewogenheid wel op de juiste wijze aan de orde stellen. Juist door Kerk te zijn en der waarheid getuigenis te geven dienen we de wereld het beste. De gewone, Bijbelse leer is en blijft een schoon geheel, dat juist zo dienstbaar is voor onze maatschappij. De woorden zijn bekend: "Van alles wat gehoord is, is het einde van de zaak: Vreest God en houdt Zijn geboden, want dat betaamt alle mensen; want God zal ieders werk in het gericht brengen". En we worden ook allen, juist nu, gewaarschuwd voor de kracht der dwaling, die de leugen doet geloven. Er zullen lezers zijn, die moeite ondervinden als van alle kanten zaken worden besproken en tegengesproken. Wat is waarheid? Ik weet geen andere weg dan die waarop we ons houden aan de Waarheid, Die in Christus is. Dat maakt ons afhankelijk en ootmoedig.

P. Roos

Sem, Cham en Jafeth

Er is nu gelegenheid om een vraag van een vriend uit Urk te beantwoorden, met dank voor het opgebrachte geduld! De vraag is of we iets kunnen schrijven over de afstammelingen van Sem, Cham en Jafeth, de drie zonen van Noach. Van wie stamt iedereen en van wie stammen wij af? Ik vind het mooi dat de vraagsteller zelf al zegt dat we natuurlijk allemaal van Adam afstammen en dat het goed is dat we daar persoonlijk achter komen. Om zo als een verloren mens bij de tweede Adam terecht te mogen komen. Die ons redt van zonde, schuld en dood. Toch een hele boeiende vraag, waarvoor bedankt!

Na Noachs zonde van dronkenschap, al weer heel lang na de zondvloed, gaat hij over zijn drie zonen, die inmiddels ook al weer een groot nageslacht hebben, profetisch allerlei dingen spreken. Dat vinden we in Genesis 9 de verzen 25 tot en met 27. Bij het uitspreken van zowel zegen als vloek wordt de oude Noach aangegord door de Geest der profetie. Want niemand kan in de toekomst kijken. Dat weet God alleen. En wat Hij ons openbaart zal ook zo gebeuren! Dat kunnen we na Noach duidelijk zien.

Het eerste wat opvalt is dat Noach geen vloek uitspreekt over zijn zoon Cham, al had die spottend gesproken over de naaktheid van zijn vader. Noach spreekt over een kleinzoon, de jongste zoon van Cham, Kanaan genaamd. Dit zou wel eens een teken van Gods goedertierenheid kunnen zijn. God legt niet onmiddellijk de vloek op Cham en zijn nageslacht, maar beperkt als het ware de vloek tot een vierde van Chams nageslacht.

Waaruit bestond de vloek? Kanaan zou "een knecht der knechten zijn" van zijn broeders. De minste der slaven zeggend. Volledig onder de heerschappij van zijn broeders.

Heel lang is geloofd dat Noach hier verwijst naar het zwarte ras. Er zijn in Amerika eigenaren van slaven geweest die hun zwarte slaven als oud vuil behandelden en dat grondde op de vloek van Noach. Echter, uit Genesis 10 blijkt dat Kanaan de vader werd van die volken die zich vestigden aan de oostkust van de Middellandse Zee. Juist, de Kanaaniëten, de volkeren die door Mozes en Jozua zijn uitgeroeid. Deze volkeren hadden zich de ondergang waardig gemaakt, omdat de maat van hun ongerechtigheid vol was in Gods ogen. Degenen die aan het zwaard van Jozua ontkwamen, werden Israëls slaven, zoals de Gibeonieten bijvoorbeeld. Zo werd Noachs profetie vervuld.

Noach zegent ook, namelijk Sem en Jafeth. Van Sem zegt hij: Gezegend zij de HEERE, de God van Sem; en Kanaan zij hem een knecht! Dat Noach profetisch spreekt van Sem en de HEERE, in een adem, duidt op een bijzondere verbintenis tussen de HEERE en de Semieten. De latere geschiedenis maakt duidelijk dat we hier al moeten denken aan het wonder van een verbondsrelatie tussen de HEERE en de Semieten, Abraham en zijn zaad. De focus in het boek Genesis is

vanaf nu geheel gericht op Sem en zijn nageslacht. Het voert uit Abraham gesproken, dat zoveel gunsten heeft genoten. In Noachs profetie zien we na Genesis 3 vers 15 weer een Messiaanse belofte. Vandaar dat we uitdrukkelijk de naam HEERE hier tegenkomen. We kennen nu de afstammelingen van Cham en die van Sem. Dat kan niet anders betekenen

Dat kan niet anders betekenen dan dat wij van Jafeth afstammen

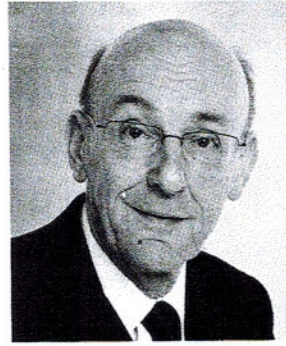
dan dat wij van Jafeth afstammen. Van Jafeth zegt Noach de Heere Zelf eigenlijk, dat hij zal uitbreiden, groeien, toemen, een groot volk worden. Maar ook dat hij in de tent van Sem zal wonen. Dat betekent dat Jafeth ook zal delen de beloften en zegeningen aan Sem gedaan. De zaligheid uit de Semieten, maar de Jafethieten mogen er ook uit nade in delen. Tenslotte wordt ook nog gezegd dat Kanaan een knecht van Jafeth zal zijn. Misschien dat we dan moeten denken aan de vele eeuwen dat machtige volken, zoals Grieken en Romeinen over de andere afstammelingen van Cham hebben geheerst. In ieder geval is het zo dat op die manier ook die afstammelingen van Cham met het evangelie in aanraking zijn gekomen. God haalt uit elke geslacht een volk, zoals Openbaring 7 vers 9 aangeeft. Tenslotte: na torenbouw in Babel heeft God Zelf de mensen in groepen volkeren verdeeld. Zo heeft elk volk een eigen plaats, een eigen klimaat, een eigen ontwikkeling gekregen, dat ook weer allerlei lichamelijke verschillen uiteindelijk te zien is. Verheb ik er niet zo veel verstand van. Er is een grote verscheidenheid van rassen en kleuren. Maar we zijn toch allemaal "uit enen bloede" geschapen, zoals Paulus op de Areopagus zei. Kinderen van Adam. Allen dus vloekwaardig. En naar wereld zond God het Liefste wat Hij had, opdat een ieder in de Zoon gelooft van de vloek verlost zal worden!

K. Hoefnagel

Hardnekkige ongehoorzaamheid

Jeremia 7:25 en 26

Van dien dag af dat uw vaders uit Egypteland zijn uitgegaan, tot op dezen dag, zo heb Ik tot u gezonden al Mijn knechten, de profeten, dagelijks vroeg op zijnde en zendende. Doch zij hebben naar Mij niet gehoord noch hun oor geneigd, maar zij hebben hun nek verhard, zij hebben het erger gemaakt dan hun vadersen.

Kinderen doen doorgaans wat zij gezien hebben bij hun ouders. Kinderen zijn meestal bozer en goddelozer dan de ouders. De Kerk uit de tijd van Hellenbroek is in de loop van de tijd al meer bedorven. Zo was het in het verleden ook onder de Joden. De tijdgenoten van Jeremia hebben het erger gemaakt dan hun vadersen.

Gods zorg

God heeft in het verleden vaak en op veel manieren tot de vadersen gesproken door de profeten. Profeten zeggen niet alleen wat er in de toekomst gebeuren zal, zij prediken in het openbaar Gods Woord. Ook maken zij Gods dreigingen en beloften bekend. De Heere heeft Zijn profeten gezonden. De Heere noemt hen Zijn knechten omdat zij Hem ten dienste staan. Wie Gods knechten versmaadt, verwerpt de Heere. Al de profeten werden veracht. De Heere had er vele gezonden, het heeft Israël nooit aan profeten ontbroken. Dat maakt de hardnekkigheid van Israël des te erger. Er is naar geen enkele profeet geluisterd. De Heere openbaarde aan de profeten Zijn wil en dreef hen aan tot spreken. Door wonderen bevestigde de Heere dat het Zijn profeten waren. Het werd vervuld wat zij voorzagen. Zij predikten de ware leer, leidden een heilig leven en waren zeer ijverig. De eeuwen door heeft de Heere zo met Juda gehandeld: vanaf de uittocht tot nu toe, ongeveer negen eeuwen. Ondanks die lange tijd had Juda niet leren horen. Iedere dag had de Heere Zijn profeten gezonden. Vanaf Mozes en Samuël tot Jeremia.

Zondige verharding

Juda was zorgeloos en ondankbaar geweest. De Heere sprak door Zijn profeten. Daarom staat er: doch zij hebben naar Mij niet gehoord, noch hun oren geneigd. In plaats van "wij" staat er hier "zij". De Heere keert Zich uit ongenoegen van Juda af. Hij spreekt Juda niet meer rechtstreeks aan. De Heere spreekt bij ZichZelf of tot Jeremia. "Maar zij hebben hun nek verhard." Juda wordt met beesten vergeleken die weigeren de nek te buigen. Juda weigert het juk en de toom van de wetten van God. Juda is een buitengewoon hardnekkig en wederspanning volk. Er werd niet geluisterd naar de oproep tot bekering. "Zij hadden het erger gemaakt dan hun vadersen." Juda was nog goddelozer, ongehoorzamer en hardnekkiger dan het voorgeslacht. Dit werd de oorzaak van de ballingschap.

Toepassing

Gold bovenstaande tekst toch alleen maar van Juda. Het geldt ook van Nederland, van ons en van de kerk in onze dagen. De Heere heeft uitgeleid uit het Egypte van het pausdom. Vanaf de tijd van de reformatie tot nu toe heeft de Heere veel knechten gezonden. Elk klein dorpje heeft zijn predikant. Er zijn veel kerken die bijna allemaal een predikant hebben. Nederland is bevoorrecht. We lijken niet alleen op Juda wat het grote aantal knechten betreft, we lijken ook op Juda in hardnekkigheid. Ook van Nederland geldt dat we niet gehoord hebben en de nek verhard hebben erger dan het voorgeslacht. Al het prediken van de vele predikers is ijdel en vruchteloos. Ook Nederland heeft niet gehoord en weigert tot op deze dag te horen. Het ontbreekt aan bekering en godzaligheid. We neigen het oor niet eens. Wij verharden onze nek. Er zit een dikke eeltlaag op de ziel. Er is geen leven, gevoel of beweging. We zijn goddelozer dan het voorgeslacht. De zonden en gruwelen nemen hoe langer hoe meer toe.

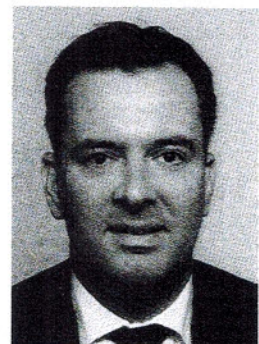
De Heere zal niet voorbijgaan aan zo'n hardnekkigheid. De vele predikers zullen niet tot voordeel, maar tot oordeel zijn. Het zal onze verdoemenis verzwaren. De Heere zal Zijn knechten wegnemen. Het zal ons gaan als Juda.

Geef acht op de predikers die de Heere zendt. "Dat wi die genade gebruikten tot bekering en niet misbruikten tot hardnekkigheid." Besnijdt de voorhuid van uw hart en verhardt uw nek niet. Leer toch horen en neig het oor tot Gods knechten. Buigt uw nek, laat uw ziel gevoelig zijn onder de preken en probeer alle hardnekkigheid weg te doen. Maak het niet erger, maar beter dan uw voorgeslacht. Verbeter hun fouten en volg hun deugden. Tot op heden zendt de Heere Zijn knechten. Hij doet dat "vroeg", we niet "laat" om te horen. Wie Gods knechten veracht, veracht de Heere. De Heere zal dat wreken. "Hoor naar hem als Gods ambassadeurs alsof God door hen sprak: laat met God verzoenen." Dan zou de Heere, als Hij bekeren zou zien, Zijn knechten blijven zenden en Gods kandelabers zou lichten tot in lengte van dagen.

A. van Heteren

Christus en de Samaritaanse vrouw (1)

Als dan de Heere verstond, dat de farizeeën gehoord hadden dat Jezus meer discipelen maakte en doopte dan Johannes (hoewel Jezus Zelf niet doopte, maar Zijn discipelen)... (Johannes 4:1-2)

Twee boeken liggen geopend voor ons. Allereerst Gods Woord, opengeslagen bij Johannes 4 – het gedeelte over Christus en de Samaritaanse vrouw. En in de tweede plaats de verklaring van George Hutcheson, predikant in Londen, Schotland van de zeventiende eeuw. Vers voor vers willen we Johannes 4 gaan overdenken. Daarbij luisterend naar het onderwijs dat Hutcheson uit dit gedeelte opdiept.

Van God uit

Een van de dingen die opvallen in het begin van Johannes 4, is dat we de Samaritaanse vrouw pas in het zevende vers ontmoeten. Eerst licht de evangelist ons uitvoerig in over de reis van Christus (vers 1-6). Dat is een reis dóór Samaria. En tegelijk ook een reis die iets heeft van een vlucht.

Op die manier worden twee dingen duidelijk. Allereerst: De ontmoeting die straks volgt, gaat helemaal van God uit. Het is aan Christus' opzoekende liefde te danken dat het tot een ontmoeting met de Samaritaanse vrouw komt. Dieper nog: we zullen in vers 4 horen hoe Christus' gang door Samaria haar diepste achtergrond heeft in het verkiezend welbehagen van God. Christus 'moest' door Samaria gaan!

Maar er is nog iets. De evangelist Johannes tekent Christus ook op de vlucht. Opgejaagd door de vijandschap van de farizeeën kiest Hij Zijn weg vanuit Judea naar Galilea. Het is in dat verband dat Hij door Samaria reist. Ook hier is Christus de lijdende Zaligmaker. Ook hier is Hij Sions betalende Borg. Straks zal Hij een verloren zondares 'Zijn vriendschap bieden' (Psalm 103). Maar wat heeft Hij daarvoor Zelf een vijandschap moeten verdragen.

Discipelen

Na deze inleidende opmerkingen iets over de aanleiding voor de reis van Christus.

Christus heeft enige tijd in Judea gepredikt. Die prediking is niet zonder vrucht gebleven. Want in vers 1 staat dat 'Jezus

discipelen maakte'. Verblinde zondaren werden ontdekt aan hun dwaasheid en onwetendheid. De Heere werkte in hun hart een verlangen naar Zijn onderwijs, zodat ze Zijn spreken niet meer konden missen. En ze ontvingen een plaats op Zijn leerschool.

Nee, dat sluit niet uit dat er onder de genoemde 'discipelen' ook mensen geweest zijn, wier volgen alleen maar schijn was. Die mogelijkheid was er toen en die is er nu nog. Dat dringt tot zelfonderzoek: Zijn we werkelijk door een wonder van genade tot onwetende dwazen gemaakt en zo op de leerschool van vrije genade gebracht?

Waarom Christus Zelf niet doopte

In elk geval, Johannes schrijft dat deze 'discipelen' ook zijn gedoopt. Als het over dat laatste gaat, maakt Johannes in vers 2 nog een korte aantekening: 'Hoewel Jezus Zelf niet doopte, maar Zijn discipelen'.

Wat Johannes hier zegt, is dus dat de Heere Jezus wél het Woord gepredikt heeft, maar niet heeft gedoopt. Dat laatste liet Hij doen. Door Zijn twaalf discipelen.

Waarom was dat? Hutcheson noemt – evenals Calvijn – drie redenen. Allereerst wil de Heere Jezus zo duidelijk maken, dat 'de prediking van het Evangelie het grote en voornaamste werk van de bediening is; de bediening van de sacramenten is iets wat daarbij komt'.

Vervolgens wil Christus ons leren, dat de waarde van de Doop niet afhangt van degene die de Doop bedient of van andere uitwendige omstandigheden.

Er is nog een derde reden. Daarvoor

moeten we nog een keer nauwkeurig luisteren naar hoe Johannes de dingen schrijft. Johannes zegt 'dat Jezus meer discipelen doopte dan Johannes, hoewel Jezus Zelf niet doopte, maar Zijn discipelen'. We zouden haast zeggen: Het staat er wat omslachtig. Toch heeft dit een diepe betekenis. Want zo maakt onze tekst duidelijk: Als de Doop een wettige wijze door Gods knechten bediend wordt, heeft ze niet minder waarde dan wanneer Christus in Eigen Persoon die Doop zou hebben bediend. Christus doopt, maar door de dienaren van Zijn knechten!

Gods werk gaat door

Hoeveel mensen door de dienst van Christus in Judea tot discipelen gemaakt zijn, weten we niet. Maar het moet een groot aantal zijn geweest. De tekst zegt: 'Christus maakte meer discipelen dan Johannes'.

Met Johannes wordt hier natuurlijk Johannes de Doper bedoeld. Naar de waarschijnlijkheid zucht deze Johannes op dit moment al in de kerker van Herodes. De stem van 'de roepende de woestijn' is tot zwijgen gebracht. duivel lijkt het te winnen.

Maar dat is slechts schijn. Hutcheson schrijft: 'Des te meer mensen zich spannen om de waarheid en het werk van het Evangelie neer te werpen, des te meer kan de Heere het laten bloeien'. Het welbehagen des HEEREN wordt door de hand van Christus gelukkig voortgegaan (Jes. 53:10). Toen, in Judea en Samaria. En nu nog. De Heere gaat ook onder ons!

A.J.T. R

Uitnodiging

REVOKE
kerkenraden
 vereniging van Oud-gereformeerde
 kinderen en jongeren

Alle echtparen die tot de doelgroep behoren, worden hartelijk uitgenodigd om deel te nemen aan onze bijeenkomst op D.V. zaterdag 15 november 2014 in de Chr. Geref. Kerk Beth-El, Kerkbuurt 72 te Sliedrecht (parkeren Gantelweg). Aanvang 14.45 uur.

notaris mr. J. Wolterink en ds. A.A. Egas zullen een inleiding houden over:

'Onze tijdelijke en eeuwige erfenis'

Voor informatie en aanmelden zie onze website, aanmelden@revoke.nl of bel (0184) 64 22 53.

www.revoke.nl

- in plaats van kaarten -

1964

2014

Psalm 90 : 16 – 17

Laat Uw werk aan Uw knechten gezien worden, en Uw heerlijkheid over hun kinderen.

En de lieflijkheid des HEEREN onzes Gods zij over ons; en bevestig Gij het werk onzer handen over ons, ja, het werk onzer handen, bevestig dat.

Met dankbaarheid aan de Heere, de Koning der Kerk, delen wij u mee, dat onze oud-predikant

ds. P. Roos

op D.V. 28 oktober 2014 hoopt te gedenken, dat hij vijftig jaar geleden werd bevestigd in het ambt van predikant.

Met dankbaarheid denken wij terug aan de jaren dat hij in onze gemeenten mocht dienen. Moge de Heere hem ook in de komende jaren nog tot rijke zegen stellen in het midden van onze kerken. Van harte wensen wij ds. Roos, zijn vrouw en (klein)kinderen voor de toekomst Gods onmisbare zegen toe.

Kerkenraden, (oud)gemeenteleden en andere belangstellenden worden van harte uitgenodigd, ds. en mw. Roos bij deze gelegenheid te feliciteren. De receptie wordt gehouden op D.V. 1 november 2014, van 14.30 tot 17.00 uur, in de zaal van Christelijke Gereformeerde Kerk, Hoofdweg 127 te Damwoude.

De kerkenraden van de Christelijke Gereformeerde Kerk te Nijkerk, Middelharnis, Harderwijk, Utrecht-West en Damwoude

P E R S BERICHT

21 november open avond TUA

Denk je erover om theologie te studeren? Wil je weten of de studie iets voor je is? Wil je de sfeer aan de TUA proeven? Heb je vragen over hoe het er hier aan toe gaat?

Op 21 november vindt vanaf 19.00 uur de jaarlijkse open avond plaats op onze Theologische Universiteit. Er wordt o.a. een minicollage gegeven door dr. M.J. Kater. Het thema van dit college is: 'Theologie als studie in woorden, maar doen woorden er nog toe in deze wereld?'

Hoogleraren en studenten vertellen over de opleiding en over het studentenleven. Er is hierbij volop gelegenheid om vragen te stellen en om de gebouwen te bekijken.

Je bent van harte welkom! Neem gerust vrienden of familie mee. Het is handig als je je vooraf aanmeldt. Dit kan door een mailtje te sturen naar secretariaat@tua.nl

Tot ziens op Wilhelminapark 4 in Apeldoorn!

BOEKBESPREKINGEN

Pareltjes, Uitzien. Rust in u. Bemoediging.

Uitgeverij De Banier, Apeldoorn.

Drie nieuwe pareltjes zijn verschenen: Uitzien, Citaten uit de Psalmen. Rust in u, Gebeden van Augustinus. Bemoediging, Citaten ter bemoediging voor zieken. Elk deeltje kost € 4,95.

Colofon

Dit blad wordt om de veertien dagen uitgegeven door de stichting
Bewaar het Pand.

ISSN nummer: 0166 - 4646

REDACTIELEDEN

Ds. P. den Butter en Ds. A. van Heteren,
 Ds. K. Hoefnagel en Ds. J.M.J. Kieviet

REDACTIE ADRES

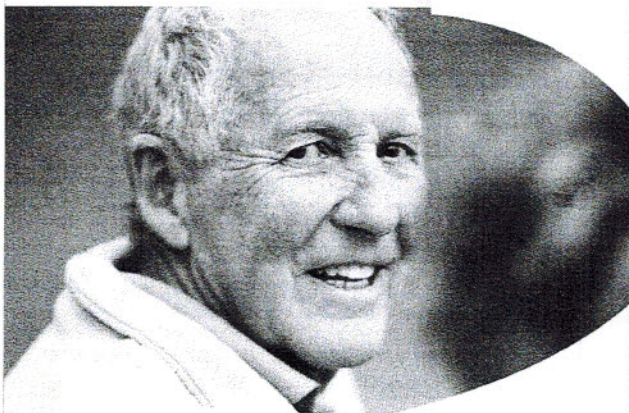
Ds. A. van Heteren, Vlaak 10, 8321 RV Urk, T 0527-688978
 E a.vanheteren@kliksafe.nl

ABONNEMENTEN

P.J. Boers, Bergstoep 46C, 2959 AC Streefkerk. T 0184-669116
 E pand@solcon.nl NL37 INGB 0000 7043 50 t.n.v.
 Stichting Bewaar het Pand te Streefkerk.

Abonnementsprijs € 17,50 per jaar. Abonnementsprijs Verenigde Staten en Canada \$ 17,- per jaar. Advertentietarieven op aanvraag.

Abonnementen lopen van 1 januari t/m 31 december.
 Een abonnement kan op elk moment ingaan en moet uiterlijk 1 december schriftelijk of per e-mail worden opgezegd.

Verpleging & Verzorging

“Fijn dat ik nog thuis
kan blijven wonen”

Verpleging & Verzorging door medewerkers met een
reformatische identiteit, dat is **een vertrouwd idee**.
Meer informatie? www.rstzorg.nl of bel 0342 - 42 23 24.

RST Zorgverleners biedt ook **kraamzorg** en **huishoudelijke hulp**

*Geloofd zij de Heere; dag bij dag overlaadt Hij ons.
Die God is onze Zaligheid! (Ps. 68:20)*

Door Gods goedheid mochten onze lieve ouders en (over)
grootouders

Piet van Zonneveld en Reina van Zonneveld-van der Hart

op 20 oktober hun 55-jarig huwelijksjubileum gedenken.
Tevens is het op DV 18 november 55 jaar geleden dat onze
(o)pa werd bevestigd als predikant van de Christelijke
Gereformeerde Kerken.

Hun trouwtekst was: “De HEERE zegene u uit Sion”. Die
zegen bidden we hen ook voor de toekomst van harte toe!

Dolf en Petra Veldman; *Jenneke en Hendrik (Peter, Erik,
Naomi, Debora); Anne en Jan (Maria, Klaas Jan); Marein
en Marije (Ruben, Gideon); Marieke en Christian; Ruth en
Jan (Sara); Jeanet en Arno Pors; Peter en Maria (Mirtha,
Laurens); Gerdine en Mark (Nadine, Maarten, David,
Niels); Riejanne en Herman (Loïs); Marieke; Hanneke;
Bert en Jolanda van Zonneveld; Martijn; Thomas;
Jolande en Lammert van Engelen; Rieneke en René; Henrik
en Janneke*

Nunspeet, 20 oktober 2014

F.A. Molijnlaan 27, 8071 AA

Ik heb elke dag maar één
gebed: dagelijks brood

wordt u haar
Winterhulp?

Geef op NL42 RABO 0161 0045 55

o.v.v. Winterhulp

www.winterhulp.nl

**Kom
over en
help**

**Tot de zomervakantie
naar Texel...**

WEEKEN
MIDWEEK
€119
WEEK
€149*

De Verrassing

www.deverrassing.nl of bel 0222 31 89 01

* Vanafprijs, geldig tot de zomervakantie 2014

HARKES
Begravenissen

Persoonlijke zorg voor uw begrafenis

Dokter Hamburgerlaan 59
2771 JR Boskoop

www.harkesbegravenissen.nl

Wij verzorgen alleen begravenissen

0172 - 21 21 22

VAN STAVERE
Begravenisverzorging

Sumatrastraat 11
2405 EM Alphen aan den Rijn

Dag en nacht bereikbaar
en in elke regio

(0172) 23 33 38

Wij verzorgen alleen begravenissen
Bestel vrijblijvend het boekje "Mijn laatste
www.vanstaverenbegravenisverzorging.nl